

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: M. G.*, státní příslušnost Ukrajina, trvalý pobyt S., Ukrajina, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců B., proti *žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie*, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň (dále jen *PČR*), v řízení o žalobě ze dne 13.2.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 21. ledna 2013 č.j. X o *zajištění za účelem správního vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 13.2.2013 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 21. ledna 2012 č.j. X, které mu bylo doručeno dne 21.1.2013 (kopie napadeného rozhodnutí byla připojena) a závěrem požadoval vydání rozsudku, jímž bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. (Žaloba předaná k poštovní přepravě v Praze dne 15.2.2013 nebyla žalobcem vlastnoručně podepsaná, podepsaná byla až žaloba doručená zdejšímu soudu dne 22.2.2013.)

*Napadeným rozhodnutím žalované datovaným 21. ledna 2012, ale vydaným dne 21. ledna 2013 (zřejmá písařská chyba) č.j. X, které nabylo právní moci dne 21.1.2013, bylo dle § 124 odst. 1 písm. b), c), d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen *zákon o pobytu*), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a doba zajištění podle § 125 odst. 1 téhož zákona byla stanovena na 45 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná*

konstatovala, že při svém rozhodování vycházela ze zjištění, že žalobce byl dne 20.1.2013 přistižen při krádeži zboží v obchodním domě Tesco na Americké ul. v Plzni, byl zjevně pod vlivem alkoholu a neměl u sebe žádný doklad k prokázání totožnosti a po poskytnutí potřebné součinnosti bylo zjištěno, že se jedná o osobu vedenou v evidenci nežádoucích osob od 13.12.2011 do 28.1.2015 a bylo mu na OCP OPKPE (tj. *odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort*) v Plzni vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) ze dne 5.12.2011 č.j. X, které nabylo právní moci dne 13.12.2011 a následně se stalo vykonatelným 28.1.2012, v němž mu byla stanovena lhůta k vycestování do 45 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (*správní orgán uložil žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu - oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den a pravidelně se osobně hlásit na OCP OPKPE, Slovanská alej 26, Plzeň, každý pátek ve 14:00 hodin, avšak dle úředních záznamů je zřejmé, že se žalobce ani jednou nedostavil dle uloženého zvláštního opatření, nijak se neomluvil a nesnažil se přijít ani v jiný den, a navíc ve stanovené době z území České republiky (dále jen **ČR**) nevycestoval a dále zde pobýval bez víza nebo povolení k pobytu a bez platného cestovního dokladu*), ale žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, jak je uvedeno v § 124 odst. 1 písm. c), tedy závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu, čímž mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.12.2011 a je tedy důvod se domnívat, že je zde nebezpečí, že by mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění zahájeného dne 21.1.2013 č.j. X. Žalobce svým pobytem na území ČR v době od 28.1.2012 do 20.1.2013 mařil výkon správního rozhodnutí ze dne 5.12.2011 dále tím, že pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného víza, porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu, dle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Žalovaná s ohledem na uvedené proto dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b), c), d) zákona o pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval a tím by mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, protože již v minulosti po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.12.2011 nevycestoval a svým dalším pobytem na území od 28.1.2012 do 20.1.2013 mařil výkon tohoto správního rozhodnutí; žalobci už jednou zvláštní opatření uložené bylo a on se ani jednou v uvedeném termínu nedostavil, přičemž v protokolu o vyjádření účastníka řízení č.j. X ze dne 21.1.2013 uvedl, že si byl vědom skutečnosti, že se má dostavovat ve stanovené době do svého odjezdu, proč se nedostavoval, neví; v minulosti nevycestoval, protože neměl peníze a ani v současné době je na vycestování nemá; na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a nesnažil se žádným způsobem získat nový cestovní doklad ani legalizovat svůj pobyt. Mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu by bylo z hlediska předchozího jednání žalobce nedostačující, neboť ani zde není záruka, že z území vycestuje a je zde nebezpečí, že by ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, proto bylo rozhodnuto o zajištění. Dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tzn. v tomto případě od 21.1.2013 od 09:30 hodin, kdy byl účastník řízení zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii. Žalovaná délku doby zajištění 45 dnů odůvodnila předpokládanou složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu), když žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem tak, aby bylo

vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění, protože správní orgán bude žádat Ředitelství služby cizinecké policie o přípravu výkonu správního vyhoštění, jež bude následně žádat zastupitelský úřad Ukrajiny, který po ověření totožnosti vydá žalobci náhradní cestovní doklad, do jehož vydání nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje Ředitelství služby cizinecké policie výkon správního vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu, ale nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu, bude zajištění bezodkladně ukončeno.

V žalobě žalobce tvrdil zkrácení na svých právech napadeným rozhodnutím pro porušení: a) § 124 zákona o pobytu, § 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen *správní řád*); b) nedostatečné vypořádání se s odůvodněním nemožnosti postupu dle § 123b a 123c zákona o pobytu, nebyly řádně přezkoumány a zdůvodněny důvody pro jeho zajištění a ani není konstatováno, proč by mírnější donucovací opatření nebylo účinné a vůbec se žalovaná nezabývala možností či nemožností postupu dle § 123c – tedy finanční zárukou a neobjasnila, proč nelze toto ustanovení použít; navíc dle judikatury NSS (*Nejvyšší správní soud se sídlem v Brně*) předpokladem pro zajištění je především to, že cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu; c) dále žalobce uvedl, že již několik let má přítelkyni, která má trvalý pobyt v ČR a v Zařízení pro zajištění cizinců podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, z čehož vyplývá, že v jeho případě nejsou dány důvody zajištění, protože správní vyhoštění není v současné době proveditelné; d) žalovaná neunesla povinnost stanovenou § 68 odst. 3 správního řádu a napadené rozhodnutí je dle něho nepřezkoumatelné.

Po doručení žaloby žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11.3.2013 navrhla zamítnutí žaloby mimo jiné proto, že jednala v souladu s platnými zákony, především v souladu se zákonem o pobytu, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dle § 164 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu odbor cizinecké policie rozhoduje o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, zajištění podle § 124b nebo za účelem plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv); žalovaná šetří práva a oprávněné zájmy osob a zároveň dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, neboť postupuje striktně podle platných zákonů, především podle zákona o pobytu. Dále bylo uvedeno, že v odůvodnění rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění splnila požadavky uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí je řádně odůvodněno. Co se týče finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu žalobce v protokolu účastníka řízení uvedl, že peníze na vycestování nemá, neuvedl jinou osobu, která by byla schopna finanční záruku poskytnout, a proto k ní nebylo přistoupeno; ani sám žalobce při své znalosti práva, jak vyplývá z žaloby, iniciativně nepodal návrh na složení finanční záruky. Dle § 127 odst. 2 zákona o pobytu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění, navíc tato žádost žalobce byla zamítnuta dne 20.2.2013 dle výpisu z informačních systémů a proveditelnost správního vyhoštění není ohrožena. K argumentaci žalobce, že má na území přítelkyni s trvalým pobytem, žalovaná zdůraznila, že do Protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dle § 18 odst. 1 správního řádu (dne 21.1.2013) žalobce uvedl, že má na území manželku H. Ž., s trvalým pobytem na území, ale tato osoba nebyla v evidencích Policie ČR a ani v Registru obyvatel nalezena a je zde předpoklad, že jde o osobu, která nemá na území povolen žádný druh

pobytu, nebo o osobu, jejíž existence a totožnost jsou smyšlené (viz úředním záznam č.j. X), v žalobě proti rozhodnutí o zajištění však uvedl přítelkyni, která není jmenována a není možné prověřit její existenci a totožnost. Žalovaná také uvedla, že v napadeném rozhodnutí o zajištění jsou uvedeny tři důvody odpovídající § 124 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona o pobytu, přičemž všechny zjištěné skutečnosti byly zohledněny, protože z hlediska předchozího jednání žalobce po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.12.2011 je zde nebezpečí, že by ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť již tak jednou učinil, když nevycestoval z území a neplnil podmínky zvláštního opatření (písm. b): je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; žalobce nesplnil povinnost vycestovat z území v době stanovené v uvedeném rozhodnutí (písm. c): cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a dále nesplnil povinnost uloženou mu dle § 123b zákona o pobytu (písm. d): cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, když se ani jednou nedostavil ve stanovené době na OCP OPKPE, tudíž by mírnější alternativa k zajištění zvláštního opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu byla nedostačující. (*Žalovaná vyjádření zaslala kromě soudu i žalobci.*)

Ze zaslaného *správního spisu žalované* soud zjistil, že rozhodné skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované ze dne 11.3.2013 zcela odpovídají obsahu spisu. Z dále uvedených listin bylo zjištěno následující:

* Z úředních záznamů žalované o zajištění cizince a dalších písemností ze dne 20. a 21.1.2013 vyplývá, že žalobce, který byl zjevně silně pod vlivem alkoholu, byl dne 20.1.2013 přistižen při krádeži zboží v hodnotě 126,-Kč v obchodním domě Tesco na Americké tř. č. 47 v Plzni, neměl při sobě žádné doklady a v registru trvale a dočasně usídlených cizinců byla zjištěna jeho totožnost, následně byl převezen na PAZS, kde byl předán do péče ošetřujícího personálu a dne 21.1.2013 byl zajištěn na PAZS Plzeň.

* Ze založených kopií vyplývá, že s žalobcem byl sepsán dne 5.12.2011 „Protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný dle § 18 odst. 1 správního řádu“ č.j. X a poté rozhodnutím ze dne 5.12.2011 č.j. X bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 3 roky, rovněž mu byly dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu stanoveny podmínky osobního hlášení se ve stanovené době jedenkrát týdně; dle úředních záznamů se žalobce nedostavil, ani se řádně neomluvil dne 9., 16., 23. i 30.12.2011 a také 13.1.2012.

* Dne 21.1.2013 byl žalobci předáno písemné oznámení o zahájení správního řízení č.j. X z téhož dne; byl s ním sepsán uvedeného dne „Protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný dle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu“, v němž uvedl i údaje o své manželce H. Ž.

* Dle vyžádaného „Závazného stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra ČR“ ze dne 21.1.2013 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné.

* Dne 21.1.2013 bylo vydáno napadené rozhodnutí žalované datované 21. ledna 2012 (zřejmá písařská chyba) č.j. X, které bylo téhož dne doručeno žalobci a nabylo i právní moci a stalo se i vykonatelným; z úředního záznamu z uvedeného dne ohledně poučení žalobce týkajícího se vyznění příbuzné osoby je zřejmé, že nemá příbuzného s povoleným pobytem na území ČR; dle úředního záznamu rovněž z 21.1.2013 vyplývá, že prozkoukou v dostupných evidencích a informačních systémech nebyla osoba uvedená žalobcem, tj.

manželka H. Ž., st. přísl. Ukrajina, ani osoba podobných dat nalezena, tudíž tato osoba neexistuje, nebo nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu.

* Dle hlášení ze dne 22.1.2013 byl žalobce do Zařízení pro zajištění cizinců B. umístěn uvedeného dne.

* Rozhodnutím o správním vyhoštění č.j. X ze dne 22.1.2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu a doba, po kterou mu nelze uložit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 5 let (*právní moc 29.1.2013*).

* Dle hlášení Odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 22.2.2013 bylo dne 20.2.2013 předáno žalobci rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) – zamítá se jako zjevně nedůvodné a dnem převzetí nabylo právní moci.

* Z kopie rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2013 č.j. X (*právní moc dne 5.3.2013*) vyplývá, že jí byla prodloužena o 40 dní doba zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu stanovená napadeným rozhodnutím žalované ze dne 21.1.2013.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).* Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu, rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud rozhodl v této věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobce ani žalovaná nepožadovali projednání věci. Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (21.1.2013), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu).

V projednávané věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona o pobytu, podle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.*

Jak vyplývá z § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je možné cizince zajistit, vedle naplnění ostatních podmínek, pouze tehdy, nepostačuje-li *uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle § 123b zákona o pobytu cizinců *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu,*

zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“); podle odst. 2 téhož ustanovení, lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 se v souladu s § 168 zákona o pobytu vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu).

Nelze přehlédnout ani nezpochybnitelné právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu.

Přes vše shora uvedené nelze dospět k závěru, že současné znění § 124 (odst. 1 písm. b)) zákona o pobytu cizinců by cokoli měnilo na tom, že zajištění cizince je i nadále institutem zcela mimořádným, k němuž je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon o pobytu, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavedl důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Uvedený zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění, ale naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.* Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Takové požadované reálné skutečnosti v případě žalobce zjištěny byly, jelikož jak uvedeno shora, žalobce vůbec nerespektoval rozhodnutí žalované ze dne 5.12.2011 č.j. X, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 3 roky, rovněž mu byly dle § 123b odst. 1 téhož zákona stanoveny podmínky

osobního hlášení se ve stanovené době jedenkrát týdně, které rovněž nerespektoval, jelikož dle úředních záznamů se žalobce nedostavil ani se řádně neomluvil ve shora uvedených dnech a na území ČR dále pobýval bez platného cestovního dokladu i bez platného víza, čehož si byl vědom, jak uvedl do protokolu sepsaného žalovanou dne 21.1.2013, nesnažil se získat nový cestovní doklad ani legalizovat svůj pobyt.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle názoru soudu žalovaná totiž postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zejména zákona o pobytu a správního řádu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech, a to ani před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila ani § 2 správního řádu, i když musí rozhodnout v krátkém čase. Žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, neboť napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedla srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobcem. Žalovaná poskytla žalobci možnost sdělit jí např. pravdivé údaje o jeho osobních poměrech, ale žalobce nijak nevysvětlil zásadní rozpor ohledně údajné manželky (viz protokol sepsaný dne 21.1.2013) a přítelkyně (viz žaloba), o níž neuvedl vůbec žádné údaje. Dostatečně se dle názoru soudu žalovaná vypořádala i s odůvodněním nemožnosti postupu dle § 123b (*zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území*) a § 123c (*finanční záruka*) zákona o pobytu, jelikož sám žalobce dne 21.1.2013 uvedl, že v minulosti nevycestoval, protože neměl peníze a ani v současné době nemá finanční prostředky na vycestování (při zajištění měl u sebe celkem 10,-Kč), byť v odůvodnění rozhodnutí nebyl přímo § 123c zákona o pobytu uveden, ale rozhodující je to, že jsou uvedeny všechny rozhodné skutečnosti, přičemž ani v žalobě není specifikováno, v čemž pochybení žalované spočívá. Dle soudu je odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně srozumitelné pro toho, kdo jeho obsah chce pochopit.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 20. března 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně